

EBEDİ CEHENNEM NASIL ADALET

İnsan Kur'an üzerine biraz tefekkür ettiği zaman Kur'an'da geçen bir çok ayet onu ciddi düşünmeye, tefekkürü sevk eder. Fakat bu okuma esnasında nefis ve şeytan'da Kur'an üzerinde Kur'an'ın bazı ayetleri üzerinde insanı bazen akla sığtıramamak bazende ilkaat denilen zararlı, muhalif sözlerle şaşırtma gibi tecrübeler moruz kalır. Buna bir misal olarak

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ * إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقْرَةً * ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً *

Bir gün şu âyetleri okurken İblis'in ilkaatına karşı Kur'an-ı Hakîm'in feyzinden üç nükte ilham edildi. Vesvesenin sureti şudur:

Mütefekkirane bu Kur'an okumasında oluşan bu komplikasyon yine Kur'an üzerinden veya Kur'an üzerine ihtisas yapmış kişi ve eserler üzerinden tedavi ve müdahale görmez, bunlara cevap ararken başvurulan merciler benceler, yada bu zamanda internet ve sosyal medya olunca kişinin hakikati doğruyu bulma imkanı olmadığı gibi, farklı fikir ve görüşler olarak kendini gösteren dinsizliğe doğru geçmesi kaçınılmaz bir sonuca oluyor.

Bu noktada sosyal medya üzerinden nazarıma carpan bir itiraz beni bu araştırmaya sevketti. İtiraz eden kişi diyor ki kısa bir hayatta bir kişinin inkar üzere ölmesi ile ebedi cehennem ve azaba düçar olması nasıl bir adalet bu nasıl bir kin?

Bu itirazdan sonra cehennemın ebediyeti Kur'an'da nasıl geçiyor diye baktım. Bir kaç ayette ebedi cehennem manası sarıh olarak zikredilmekte. Numune olarak

ALLAH'IN DİLEDİKLERİ HARİÇ İÇİNDE EBEDİ KALACAĞINIZ YER ATEŞTİR.

EN'AM SURESİ - 128

ayetini alabilirim.

Tabi mesele cehennemın ebediliği olunca itirazlar başlıyor az bir ömürde ebedi cehennem ve elim azaba itiraz oluyor, ama az bir ömürde ebedi cennet nihayetsiz ikram ve lutufa itiraz pek olmuyor.

Bu itirazın zahirde düz bir mantıkla bakıldığında akli bir yönü varmış gibi geliyor. Bunun üzerine biraz düşündüm niye böyle bir itiraz oluyor, gerçektende ebedi cehennem ile ebedi cennet fazla değilmi?

Fazla değilse ki Kur'an'a olan imanımız bunun böyle olduğuna imanı gerektiriyor ama bu imanı kalbi bir mutmainlik içerisinde kabul etmem için bunun nedenlerini bulmam gerekir ki dogmatik hiç bir delile dayanmayan ön kabulleriş bir iman olmaktan aksın imanım.

Biraz tefekkürden sonra şöyle bir nokta ihşan edildi. Öncelikle insan denilen varlığı neyle anlamlandırdığımız önemli. Sonra o anlamlandırdığımız yerin insana biçtiği rol ve yüklediği anlam önemli. Sonrasında bu rol ve anlam neticesinde ebedî cennet ve cehennem'in hakkaniyeti ortaya çıkacak.

Kur'an'ın bu hükmüne bu düzlemde ve formülde bakamazsak o zaman adaletsizlik vs. gibi vesveseler, itirazlar bitmeyecek. Kısaca insana Kur'an'ın verdiği makam ve yüklediği vazife nelerdir. Bir koca cümle ile özetlersem

İNSAN Şu kâinat ağacının en son ve en cem'iyetli meyvesi.

Ve hakikat-i Muhammediye aleyhissalâtü vesselâm cihetiyle çekirdek-i aslîsi.

Ve kâinat Kur'an'ının âyet-i kübrası.

Ve ism-i a'zamı taşıyan âyetü'l-kürsisi.

Ve kâinat sarayının en mükerrerrem misafiri.

Ve o saraydaki sair sekenelerde tasarrufa mezun en faal memuru.

Ve kâinat şehrinin zemin mahallesinin bahçesinde ve tarlasında, vâridat ve sarfiyatına ve zer' ve ekilmesine nezarete memur ve yüzer fenler ve binler sanatlarla teçhiz edilmiş en gürültülü ve mes'uliyetli nâzırı.

Ve kâinat ülkesinin arz memleketinde, Padişah-ı ezel ve ebed'in gayet dikkat altında bir müfettişi, bir nevi halife-i arzı.

Ve cüz'î ve küllî harekâtı kaydedilen bir mutasarrıfı.

Ve sema ve arz ve cibalin kaldırmasından çekindikleri emanet-i kübrayı omuzuna alan ve önüne iki acib yol açılan, bir yolda zîhayatın en bedbahtı ve diğerinde en bahtıyarı, çok geniş bir ubudiyetle mükellef bir abd-i küllî.

Ve kâinat Sultanı'nın ism-i a'zamına mazhar ve bütün esmasına en câmi' bir âyinesi.

Ve hitabat-ı Sübhaniyesine ve konuşmalarına en anlayışlı bir muhatab-ı hâssı.

Ve kâinatın zîhayatları içinde en ziyade ihtiyaçlısı ve hadsiz fakrıyla ve aczi ile beraber hadsiz maksatları ve arzuları ve nihayetsiz düşmanları ve onu inciten zararlı şeyleri bulunan bir bîçare zîhayatı.

Ve istidatça en zengini.

Ve lezzet-i hayat cihetinde en müteellimi ve lezzetleri dehşetli elemelerle âlûde.

Ve bekaya en ziyade müştak ve muhtaç ve en çok lââyık ve müstahak.

Ve devamı ve saadet-i ebediyeyi hadsiz dualarla isteyen ve yalvaran.

Ve bütün dünya lezzetleri ona verilse onun bekaya karşı arzusunu tatmin etmeyen.

Ve ona ihsanlar eden zatı perestiş derecesinde seven ve sevdiren ve sevilen çok hârika bir mu'cize-i kudret-i Samedaniye ve bir acube-i hilkat..." ([Şualar](#), [On Birinci Şua](#), [Yedinci Mesele](#))

Bu ve daha bunun gibi bir çok makam ve vazifesî olan insan hakikatı anladıktan sonra şimdi dersimin başında geçen suali Kur'an'ın bu asırdaki tercümanı olan Risale-i Nur üzerinden soralım.

S- Bir kâfirin masiyet-i küfriyesi mahduddur, kısa bir zamanı işgal ediyor. Ebedî ve gayr-ı mütenahî bir ceza ile tecziyesi, adalet-i İlahiyeye uygun olmadığı gibi, hikmet-i ezeliyeye de muvafık değildir. Merhamet-i İlahiye müsaade etmez?

Başta sosyal medya üzerinden ifade ettiğim itirazın bir başka boyutu Risale-i Nur içerisinde de farklı versiyonlarda ifade edilmiş. Bu soruya Kur'an'ın insana verdiği makam, yüklediği vazife üzerinden bakıp verilen cevabı anlamaya çalışacağım

C- O kâfirin cezası gayr-ı mütenahî olduğu teslim edildiği takdirde, kısa bir zamanda irtikâb edilen o masiyet-i küfriyenin, gayr-ı mütenahî bir cinayet olduğu altı cihetle sabittir.

İnsanın derinliği makam ve vazifesinin neticesinde küfür ve inkarının cezasıda buna mukabil bir netice ister. Malum ceza suçla ilişkilidir. Büyük ceza büyük suçların neticesidir.

Bu bölümde altı maddede bu büyük cezanın arkasında yatan büyük suçun analizi yapılacaktır

Birincisi:

Küfür üzerine ölen bir kâfir, ebedî bir ömür ile yaşayacak olursa, o gayr-ı mütenahî ömrünü behemehal küfür ile geçireceği şübhesizdir. Çünkü kâfirin cevher-i ruhu bozulmuştur. Bu itibarla o bozulmuş olan kalbin gayr-ı mütenahî bir cinayete istidadı vardır. Binaenaleyh ebedî cezası, adalete muhalif değildir.

Verilen cevabın ilk sıkkında önemli bir detay kafirin geleceği hakkında verilen pesin hüküm. Ebedi yasasaydı hayatta kaldığı gibi ebedi bir küfür üzerine olacağı iddiası. Bu cevabın kişinin alemine oturması için dinin bir eğitim süreci olduğunu kabul edip imanı billah yarı Allah iman rüknünde ciddi bir derinliğin olması gerek. İlm-i ezelinin geçmiş gelecek ve hali nazara alan bir hakikat olduğunun bilinmesi gerekir ki bu pesin hüküm zannedilen hakikat anlaşılsın.

Bu hakikatı yakınlaştıracak bir iki misal

Hayat içerisinde hayat mektebi içinde aldığımız dersler, ve karşı tarafın hayat merhalesinde gördüğümüz bir çok olumsuzluk ile çoğu zaman kardan adam olur bundan adam olmaz dediğimiz ve çoğu zaman haklı çıktığımız insanlar olmuştur.

Bir başka misal sanat camiasında meşhur olmuş hayatının son döneminde kendisi ile röportaj yapılan bir sanatçı kendi sine yöneltilen "dünyaya bir gelseniz ne olurdunuz?" sorusuna "yüz kere gelsem yine sanatımı icra etmek için sanatçı olurdum" demisti.

Bu manzara bana 7'de neyse 70'te odur örfi hükmünü gösterdiği gibi Kur'an'da geçen bir ayeti hatırlatıyor

99-(99-100) Nihayet onlardan birine ölüm gelince, "Rabbim! Beni dünyaya geri gönderiniz ki, terk ettiğim dünyada salih bir amel yapayım" der. Hayır! Bu, sadece onun söylediği (boş) bir sözden ibarettir. Onların arkasında, tekrar dirilecekleri güne kadar (devam edecek, dönmelerine engel) bir perde (berzah) vardır.

MÜ'İNUN SÜRESİ - 99

Dolasıyla küfür ile geçen bir ömür küfür ile devam eder.

Küfür ile gıdasız kalon kalp ve ruh mahiyetini bazar daha hayra, hidayete kabiliyeti kalmıyor. Nihayetsiz ceza bu küfür hayatının çekirdeğinde saklı.

Kafir önüne çıkan teklif ve o teklifte gizli hidayeti red ede ede biçimlendirdiği hayatı bir çekirdek gibi yasadığı sürece, yasayacağı sürece küfrü netice vermiş ve verecek

İkincisi:

O kâfirin masiyeti; mütenahî bir zamanda ise de, gayr-ı mütenahî olan umum kâinatın vahdaniyete olan şehadetlerine gayr-ı mütenahî bir cinayettir.

Varlık var oluşu ve var oluş merhaleleriyle var edenin sıfat ve isimlerine, O'nun vahdaniyetine yoni seriksiz birliğine şehadet eder.

ˆ Birinci Alâmet ve Hücet ki

وَحْدَهُ

kelimesi onun neticesidir. Her şeyde bir vahdet var. Vahdet ise, bir vâhide delalet ve işaret eder. Evet vâhid bir eser, bilbedahe vâhid bir sâni'den sudûr eder. Bir elbette birden gelir. Her şeyde bir birlik bulunduğundan, elbette bir tek zâtın eseri ve san'atı olduğunu gösterir. **Evet bu kâinat, bin birlikler perdeleri içinde sarılı bir gül goncası gibidir.** Belki esma ve ef'al-i umumiye-i İlahiyenin adedince vahdetleri giymiş bir tek insan-ı ekberdir. Belki enva'-ı mahlukat sayısınca dallarına vahdetler, birlikler asılmış bir şecere-i tûbâ-i hilkattir. Evet kâinatın idaresi bir ve tedbiri bir ve saltanatı bir ve sikkesi bir, bir bir bir tâ binbir bir birler kadar... Hem bu kâinatı çeviren isimler ve fiiller bir iken, herbiri kâinatı veya ekserini ihata eder. Yani, içinde işleyen hikmeti bir ve inayeti bir ve tanzimatı bir ve iâsesi bir ve muhtaçlarının imdadlarına koşan rahmet bir ve o rahmetin bir şerbetçisi olan yağmur bir ve hâkeza bir bir bir tâ binler bir birler... Hem bu kâinatın sobası olan Güneş bir, lâmbası olan Kamer bir, aşçısı olan ateş bir, levazımat deposu ve hazineli direği olan dağ bir, sakacı ve sucusu bir ve bağları sulayan süngeri bir ve hâkeza bir bir bir tâ binbir birler kadar...

29

İşte âlemin bu kadar birlikleri ve vahdetleri, güneş gibi zahir bir tek Vâhid-i Ehad'e işaret ve delalet eden bir hücet-i bahiredir. Hem kâinat unsurlarının ve nevilerinin herbirisi bir olmasıyla beraber, zeminin yüzünü ihata etmesi ve birbirinin içine girmesi ve münasebetdarane ve belki muavenetkârane birleşmesi, elbette mâlik ve sahib ve sâni'lerinin bir olmasına bir alâmet-i zahiredir.

Üçüncüsü:

Küfür, gayr-ı mütenahî nimetlere küfran olduğundan, gayr-ı mütenahî bir cinayettir.

Nimet kavramı genelde çok basit ve dar manada anlaşıyor bunun neticesinde nimet suuru ne kadar dar olursa şükür suuru bir o kadar darlaşıyor, basitleşiyor.

Mesnevide geçen suurunda olmadığımız binler fiiller yine gö2, hava, sems, su gibi umumi nimetler, latifelerimiz, duygularımız, yaradılışın merkezinde olarak insana pervane olan bütün var oluş gibi had ve hesaba gelmez nimetler küfür ile yok sayıldığından hodsiz bir cezayı gerektirir.

Dördüncüsü:

Küfür, gayr-ı mütenahî olan zât ve sıfât-ı İlahiyeye cinayettir.

Varlık alemi var oluşu ve var oluş merhaleleri ile Cenab-ı Hakk'ın sıfat ve esmalarına ayinedarlık eder, onu ders verip tanıtır. Nihayetsiz sıfat ve esmayı varlık üzerinden yok saymak nihayetsiz bir cinayettir, nihayetsiz cinayet nihayetsiz cezaı gerektirir.

Beşincisi:

İnsanın vicdanı, zahiren mütenahî ise de, bâtinen ebede bakıyor ve ebedi istiyor. Bu itibarla, gayr-ı mütenahî hükmünde olan o vicdan, küfür ile mülevves olarak mahvolur gider.

İnsanın vicdanı zahiri olarak faride olsa batınen ebede bakıp ebedi ister. Bu asır estetik cerrahisi ile, güzellik merkezleri ile, makyajı imaj çalışmalarını ile, resim ve videoları ile bu ebedi haykırışının mütecessim halidir. Üstad yine başka bir yerde insanın bu ebedi haykırışını söylerle nazara verir.

SEKİZİNCİ MEDAR:

İnsanın fıtrat-ı zîşuuru olan vicdanı, saadet-i ebediyeye bakar, gösterir. Evet, kim kendi uyanık vicdanını dinlerse "Ebed! Ebed!" sesini işitecektir. Bütün kâinat o vicdana verilse, ebede karşı olan ihtiyacının yerini dolduramaz. Demek o vicdan, o ebedi için mahluktur. Demek bu vicdanî olan incizab ve cezbe, bir gaye-i hakikiyenin ve bir hakikat-ı cazibedarın yalnız cezbi ile olabilir. Onuncu Söz'ün Onbirinci Hakikatının hâtimeyi bu hakikatı göstermiştir.

Ebede bakan, ebedi isteyen vicdanın küfür ile tefessüh etmesi, ebedi bir cezayı gerektirir.

Birde vicdanın varlığı cezayı peşinde getirir. Zira her insan işlediği suçun vicdanen cezasını çekmek ister

Maahâza cinayetin lekesini izale veya hacaletini tahfif veyahut icra-yı adalete iştiaak için cezayı hüsn-ü rıza ile kabul etmek, ruhun fıtrî olan şe'nidir. Evet dünyada çok namus sahipleri, cinayetlerinin hicabından kurtulmak için, kendilerine cezanın tatbikini istemişlerdir ve isteyenler de vardır.

Altıncısı:

Zıd zıddına muanid ise de, çok hususlarda mümasil olur. Binaenaleyh iman lezaiz-i ebediyeyi ismar ettiği gibi, küfür de âlâm-ı elîmeyi ve ebediyeyi âhirette intac etmesi şe'nindendir.

Zıdlıklar birbirini iter, muamiddir, amma aynı zamanda zıdlıklar çok noktalarda mümasil benzerlikler tasır. İman içersinde lezaiz-i dareyni, lezaiz-i ebediyeyi berındırır. Onun zıddı olan küfürde tam tersi olarak nihayetsiz âlâm-ı elimeyi ve ebediyeyi netice verir. Bu iki zıd hakikat zıdlık noktasında nihayetsizliği içinde berındırır.

Bu altı cihetten çıkan netice ve gayr-ı mütenahî olan bir ceza, gayr-ı mütenahî bir cinayete karşı ayn-ı adalettir.

S- Pekâlâ o ebedî ceza hikmete muvafıktır, kabul ettik. Amma **merhamet** ve **şefkat-i İlahiye** ne diyorsun?

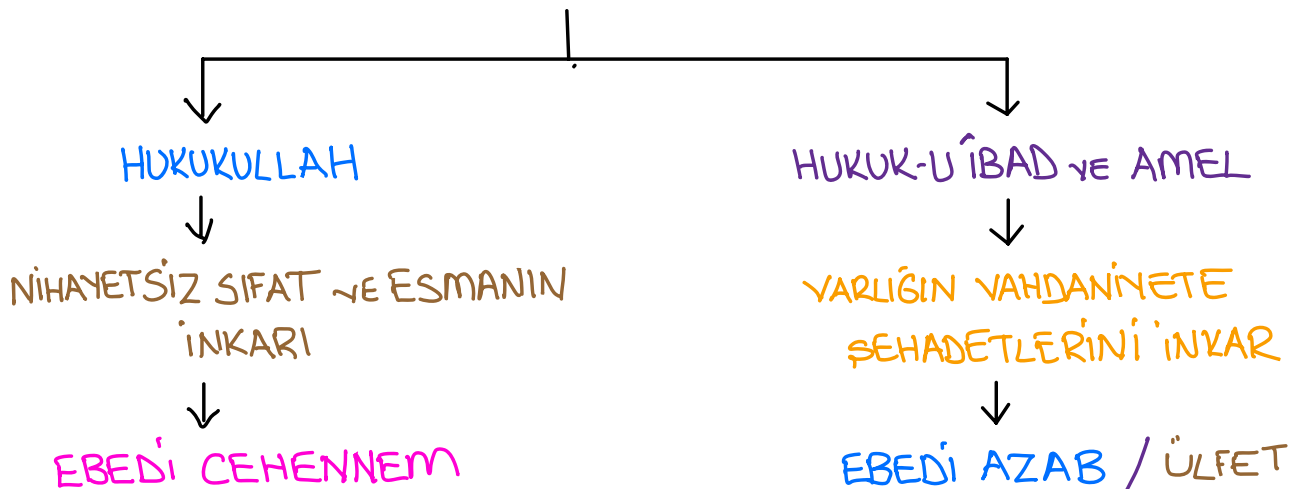
C- Azizim! O kâfir hakkında iki ihtimal var. O kâfir, ya ademe gidecektir veya **daimî bir azab içinde mevcut kalacaktır. Vücudun velev Cehennem'de olsun, ademden daha hayırlı olduğu vicdanî bir hükümdür.** Zira adem, şerr-i mahz olduğu gibi, bütün musibet ve masiyetlerin de merciidir. **Vücud ise velev Cehennem'de olsa, hayr-ı mahzdır.** Maahâza kâfirin meskeni Cehennem'dir ve ebedî olarak orada kalacaktır.

Fakat kâfir, kendi ameliyle bu duruma **kesb-i istihkak etmiş ise de, amelinin cezasını çektikten sonra, ateş ile bir nev' ülfet peyda eder ve evvelki şiddetlerden âzade olur. O kâfirlerin dünyada yaptıkları a'mal-i hayriyelerine mükâfaten, şu merhamet-i İlahiye mazhar olduklarına dair işaret-ı hadîsiye vardır.**

Cehennemin rahmet ciheti ademden kurtuluş noktasında rahmettir. Yok olmak , ademe gitmek istenilecek bir durum değildir. Kafir cehennem ilede var olması ve varlığını devam ettirmesi ile rahmete mazhar oluyor.

Bir diğer husus kafir cehennemde ebedî kalsada azabı ebedi olarak devam edecek ,amelinin cezasını çektikten sonra ateş ile ülfet peyda eder. İki şıklı bir sistem oldu

CEHENNEM AZABI

Burada azabda olusan ülfeti azabın hafiflemesi olarak anlamamak gerekir: Kâfirin azabı hafiflemez ama o azaba ülfet peyda eder. Buna bir kac misal verecek olursam Ağırlik kaldıran mesela 20 kg kaldıran bir adam başta zorlanır ama sürekli kaldırır sa o ağırlik azalmamasına rağmen kişinin o ağırliğa vücudu alışır ağır gelmez

Hafızlar ezber yaparken başta zorlanır sonra aynı sayfalar kişi için kolaylaşır

Uzun süre hapis cezası alan kişi hapishane şartlarında zorlanır , sonrasında hapishane ortamları değişmediği halde kişi için o hapishane ülfet halinde kolay gelmeye başlar. Dolayısı ile Kur'an'da geçen azabın hafiflemeyeceğine dair ifadeler ile Üstad hazretlerinin ifadesi çelişmiyor.